

Batınîlik (İsmailiyye Fırkası) nasıl ortaya çıkmıştır? Bu mezhebin dinî yönü mü, siyasî yönü mü daha ağırlıklıdır?

Batınîler Irak'ta ortaya çıkmıştır. Bilâhare, Hindistan, Pakistan, İran ve Afrika'nın bazı bölgelerinde tutunmuştur. Bu mezhep sahiplerince din perdesi altında saltanat yolu açılmaya çalışılmış ve sonunda İbn-i Meymun'un torunlarından Ubeydullah isimli birinin başkanlığında bir devlet kurulmuş ve bu devlet bilâhare Şam'dan Fas'a kadar genişleyerek İmparatorluk hâline gelmiştir. 270 sene hüküm sürdükten sonra, hicri 567 senesinde yıkılmıştır.

Bu mezhep, İslâmiyet'ten önce yayılan ve halkın malını, sahip olduğu her şeyini, hattâ kadınlarını dahi ortak kabul eden, sözde eşitliği ve genel barışı uygulama iddiasında olan Mezdek isimli bir sapığın ortaya attığı fikirlerden çokça etkilenmiştir.

Kendi mezheplerinin imamlarını başkalarından ayrı olarak ilâhi feyze mazhar kabul ederler. Onlara göre, imamları masumdur, hata yapmaz, günah işlemez, yaptıklarından sorumlu tutulamaz. Zira, imamlar, başkalarının bilmediği şeyleri bilirler.

Esasen, [İsmailiyye](#) mezhebine yukarıda sıraladığımız asılsız inançları sokan, 9. asır başlarında bu tarikata kasıtlı ve siyasî amaçlarla giren Yahudi dönmesi Abdullah İbn-i Meymun'dur. Onun [İsmailiyye](#) mezhebini seçmesi sebepsiz değildir. Diyebiliriz ki, Yahudi Hahambaşı Abdullah İbn-i Sebe'nin İslâmiyet'e vurduğu darbenin bir benzerini, bu, yani Abdullah İbn-i Meymun vurmuştur. Nasıl ki, İbn-i Sebe, Hz. Ali (ra.) ve oğullarını istismar ederek fitneyi ateşlendirmişse, İbn-i Meymun da, Evlâd-ı Resul olan Ca'fer-i Sâdık ve oğlu İsmail'i istismar ederek, maalesef, sapık fikirlerini çok değişik perdeler altında yayabilmiştir. Tarihte, kan dökücülükte eşine nadir rastlanan İbn-i Meymun, neticede nice Müslümanların dinden çıkmalarına da sebep olmuştur.

İbn-i Meymun, bu tarikatı gizli ve siyasî bir cemiyet ve komite haline getirdi. Zerdüşť Dininin yedi prensibini örnek olarak, kendi tarikatına giren sofilere yedi dereceye ayırdı. Tarikatın piri olarak kendisi de yedinci dereceye oturdu ki, bu merteye -hâşâ- Allah'tan doğrudan doğruya emirler olan "İmamlık" makamıydı. Bu makamda bulunan imam, o kadar salâhiyetliydi ki, helâli haram, haramı da helâl yapabiliirdi. Ona mubah olmayan hiçbir şey yoktu.

Bu tarikatta ileri gidenler zamanla kendileri ibadetten istinkâf ettikleri gibi, başkalarını da ibadetten uzaklaştırdılar ve sonunda onların dinden çıkmalarına sebep oldular. Hattâ cennet ve cehennem bu dünyada olduğunu, insanın zevk ü safa içinde, keyfince bir hayat yaşaması lâzım geldiğini ileri sürerek ahireti inkâr

ettiler ve ettirdiler.

Şiâ itikadını taşıyan fırkalar içinde tarih boyunca en tahripkâr bu fırka olmuştur. Asya'nın başı dönmüş bu kanlı anarşistleri, fikirde, itikatta, ahlâk ve hayatta fesat çıkartmışlar; İslâm âleminde yıllarca sükûn ve huzuru bozmuşlardır. Bu anarşistlerin başında Şeyh-i Cebel diye anılan Hasan Sabbah ve onun cennet fedaileri gelmektedir.

Hasan Sabbah Şiâ'nın Bâtîniye koluna mensup olup, Şiâ hareketinin gelmiş geçmiş en büyük bozguncularından biridir. Asya'da ilk defa kelimenin tam anlamı ile anarşizmi o kurumsallaştırmıştır. Alamut Kalesi'nde sistematik bir biçimde her türlü terör hareketlerini plânlamış, uygulama sahasına koymuştur.

Hasan Sabbah, "**Selçuklu İmparatorluğu**"nun imansız bir düşmanı idi. Amacı, Selçuklu İmparatorluğu'nu yıkmak, Şiâ fikriyatının gelişmesine engel olan bu güçlü devleti ortadan kaldırmaktı. Bu gayesini gerçekleştirmek için "**cennet tasvirlerine uygun**" bir bahçe inşâ ettirdi. Bu bahçede göz kamaştırıcı köşkler yaptırdı. Bu bahçede ve köşklere özel yetiştirilmiş şarkıcılar, cennet hûrilerini andırır genç kızlar vardı.

Hasan Sabbah'ın adamları değişik bölgelerden yaşlarında cesaretli, atılgan gençleri toplayarak Alamut Kalesi'ne getirirlerdi. Bu gençlere önce cennet ve cennetin zevk ve eğlenceleri anlatılırdı. Sonra bu gençler uyuşturucu maddeler ile uyutulur "**cennet bahçesine**" indirilirdi. Orada ayılan gençler, gözlerini açtıklarında karşılarında muhteşem köşkler, huri gibi kızlar, rengârenk çiçekler, meyve bahçeleri görünce, Hasan Sabbah'ın müjdelediği cennete girdiklerine gerçekten inanırlardı. Günleri zevk ve safa ile geçerdi. Bir müddet sonra tekrar uyuşturucu ile uyutulur ve cennet bahçesinden çıkartılırlardı. Artık bu gençlerin en büyük arzuları, Hasan Sabbah'ın bu cennet bahçesine tekrar girebilmek olurdu. Şeyhü'l-Cebel Hasan Sabah bu derras plânı ile birtakım gençleri kendine bağlamış, onları kendisinin "intihar timleri" hâline getirmişti.

Şiâ Şeyhi Hasan Sabbah bir kimseyi öldürtmek istediği zaman, bu gençlerden birisini çağırır, "**Git filân kimseyi öldür, bu işi başarır gelersen seni cennete gönderirim. Eğer ölürsen meleklerimi gönderir seni cennete aldırırım.**" derdi. Böylece cennet aşkı ile yanıp tutuşan bu gençler, şeyhin bu emrini mutlak bir teslimiyetle yerine getirir, istenen adamı ne pahasına olursa olsun öldürürlerdi.

Hasan Sabbah, tam 33 yıl Alamut Kalesi'nde, bu kanlı faaliyetlerini sürdürdü. İran Şiîlerinin bu anarşist şebekesi, yüzlerce, binlerce Müslüman'ın kanına girdiler. Sosyal huzuru kaçırdılar, terör estirdiler. Dirayetli bir devlet adamı olan, **Selçukluların dünyaca meşhur veziri, Nizâmülmülk'ü şehit ettiler.** Şiîlerin yayılmasına mani gördükleri âlim ve fakihler, Hasan Sabbah'ın fedaileri tarafından katledildiler.

Şiâ Şeyhi Hasan Sabbah'tan sonra, halefleri de aynı yoldan yürüdüler. Selçuklu

veziri Ebû Nâsır, bunlar tarafından katledildi. Halife Müstersid de bu anarşistler tarafından şehit edildi. Bâtınilerin tarih boyunca yapmış oldukları tahripler yalnız masum ve müdafaasız insanları öldürmekle kalmamış, bunlar, aynı zamanda şehirler basmış, kervanlar yağmalamış, mukaddes beldelerde bile kan dökmekten geri kalmamış, katliâm yapmışlardır. Meselâ, Şiâ'nın Bâtıniye koluna mensup Cennabi oğlu Ebû Tahir, etrafına topladığı birkaç bin çapulcuyla hicri 311 yılında hacca gitmekte olan hacıları pusuya düşürerek çoğunu kılıçtan geçirdi, mallarını yağmaladı.

Hicri 317 yılında da aynı çete yine Hac mevsiminde Arafat'tan Mekke'ye dönen hacılara saldırarak hepsini kılıçtan geçirdi. Bu toplu katliâmdan kurtulan bir kısım hacılar Kâbe-i Muazzama'ya sığındılarsa da bu anarşistler, Kâbe'ye girdiler ve onları da Beytullah'ın içinde şehit ettiler. Hattâ bir kısmının cesetlerini zemzem kuyusuna attılar. Kâbe'nin örtüsünü yağma ettiler. **Ebû Tahir, Kâbe'nin kapısını ve Hacerü'l-Esved'i söküp götürdü.** Hicri 339 yılına kadar tam 22 sene Hacer-ü'l Esved bunların elinde kaldı. O zamanki Bağdat hükümeti bu gözü dönmüşlerden Hacer-i Esved'i geri almak için 50.000 altın teklif etti. Bu teklifi reddettiler. Nihayet Afrika'daki Fâtımilerin "Mehdi"sinin şiddetli tehdidi üzerine Hacer-i Esved'i iade ettiler.